

Papa Francesco'nun

Roma Şehri ve Tüm Dünyaya Verdiđi

Görkemli Takdis

Urbi et Orbi 2020'deki

Meditasyonunun Tam Metni

Papa Francesco, 27 Mart 2020, Cuma Akşamı Aziz Petrus Bazilikası'nın basamaklarında yönettiği dua sırasında Markos İncili'nden okunan ve İsa'nın fırtınayı yatıştırdığı okuma üzerine meditasyon yaptı. Tam metin aşağıdadır:

“Akşam olduğunda” (Mk 4, 35). Az önce dinlediğimiz İncil okuması, işte bu şekilde başlıyor. Haftalardır, biz de bir akşamın içindeyiz. Yoğun bir karanlık meydanlarımızı sokaklarımızı ve şehirlerimizi kapladı; sanki her şey sona ermiş gibi durduran, sağır eden bir sessizlik ve elemli bir boşluk her yer dolduruyor ve hayatlarımızın üstüne çöküyor; bunu havada hissediyor, insanların bakışlarından davranışlarındaki vazgeçmişlikten anlıyoruz. Korkmuş ve kaybolmuş bir haldeyiz. Okuduğumuz İncil'de anlatılan, İsa'nın öğrencileri gibi biz de beklenmedik korkunç bir fırtınaya yakalandık. Aynı gemide olduğumuzu, zayıflığımızı ve yönümüzü yitirmiş olduğumuzu fark ediyoruz, ayrıca hepimizin bir arada kürek çekmesi, hepimizin bir diğerini teselli etmesi, rahatlatması son derece önemli. Hepimiz... bu gemideyiz. Hep bir ağızdan konuşan bu öğrencilerin dediği gibi “öleceğiz” (a.38), ve hepimiz şunu fark ediyoruz: sadece kendimizi düşünemeyiz. Ancak birlikte olursak bir şeyler yapabiliriz. Bu hikâyede kendimizi bulmak çok kolay. Diğer yandan burada, İsa'nın davranışını anlamak zor. Öğrencileri son derece doğal bir şekilde, telaş içinde ve çaresizlikle koştururken, o bir teknede ilk batacak yeri olan arka tarafta duruyor. Ve ne yapıyor? Fırtınaya rağmen Peder'e güvenerek rahat bir şekilde uyuyor; İncil'de İsa'nın uyuduğunu gördüğümüz tek yer burasıdır. Uyandığında fırtınayı ve dalgaları sakinleştirip öğrencilerine kınayan bir sesle “Neden korkuyorsunuz? Hâlâ imanınız yok mu” diye soruyor (a. 40).

Gelin anlamaya çalışalım. İsa'nın güveninin tersine, öğrencilerin imanında eksik olan şey nedir? Ona inanmaktan vazgeçmemişlerdi; aslında onu yardıma çağırdılar. Fakat onu çağırırken ne dediklerine bir bakalım: “Öğretmenimiz, öleceğiz! Hiç umursamıyor musun?” (a. 38). *Umursamıyor musun?* İsa'nın kendileri ile ilgilenmediğini düşünüyorlardı, onları önemsemediğini sanıyorlardı. Bize söylendiğini duyduğumuzda, bizi ve ailelerimizi en çok yaralayan sözlerden biri de budur: “Beni umursamıyor musun?” Bu bizi yaralayan yüreğimize

fırtınalar kopartan bir ifadedir. Bu cümle İsa'yı da böyle sarsmış olmalı Çünkü o, herkesten çok, bizi umursar. Aslında öğrencileri onu çağırdıktan sonra, O, onları cesaretsizliklerinden kurtarır.

Fırtına bizim savunmasızlığımızı gösteriyor, günlük planlarımız, hedeflerimiz, alışkanlıklarımız ve önceliklerimiz etrafına kurduğumuz sahte ve yapay güvencelerimizi ortaya çıkarıyor. Hayatlarımızı ve toplumumuzu besleyen, sürdüren ve güçlendiren şeylerin nasıl da renksiz ve cılız olmasına izin verdiğimizizi bize gösteriyor. Bu fırtına, önceden paketlenmiş fikirleri ve halkımızın ruhunu besleyen unutkanlığı; bizi "kurtardığını" sandığımız; oysa köklerimize erişmekten ve bizden önce yaşamış olanların anısını canlı tutmaktan bizleri alıkoyan; düşünce ve davranış biçimleriyle bizleri uyuşturan tüm girişimleri çırılçıplak ortaya seriyor. Zorluklara yüzleşmek için ihtiyacımız olan antikordan kendimizi mahrum ediyoruz.

Bu fırtınada egolarımızı arkasına saklayıp gizlediğimiz, daima endişelendiğimiz imajlarımızın basmakalıp maskesi düştü, bir kez daha kendimizi mahrum edemeyeceğimiz ortak aidiyetimizi (kutsanmış) erkek ve kız kardeşliğimizi gün yüzüne çıkardı.

"Neden korkuyorsunuz? Hâlâ imanınız yok mu?" Rab, bu akşam sözün bizi sarsıyor ve bu söz bizim hakkımızdadır, hepimiz ilgilendiriyor. Bizden çok senin sevdiğin bu dünyada, ölümcül bir hızla güçlü ve her şeyi yapabileceğimize inanarak yaşıyorduk. Kâr etmek için duyduğumuz açgözlülükle bir şeylere kendimizi kaptırdın ve telaşla bir şeylerin cazibesine kapıldık. Ne senin tarafından azarlanmak bizi durdurdu, ne de dünyayı sarsan savaşlar ve adaletsizlik; ne de hasta gezegenimizin ağlayan yoksullarını işittik. Hasta olan bir dünyada sağlıklı kalacağımızı düşünerek aldırmadan devam ettik. Şimdi de bu fırtınalı denizin ortasında sana yalvarıyoruz: "Uyan ey Rab!"

"Neden korkuyorsunuz? Hâlâ imanınız yok mu?" Rab, sen bizi çağırıyorsun, bizi iman etmeye çağırıyorsun. Bu, sadece senin var olduğuna inanmak değil, sana gelme ve sana güvenmektir. Bu Oruç Döneminde senin çağrın şiddetle yankılanıyor: "Tövbe edin!", "Tüm yüreğinizle bana dönün!" (Yoel; 2, 12). Bu denenme zamanını *seçme zamanı* olarak yaşamaya çağırıyorsun bizi. Bu, senin yargı zamanın değil; bizim yargı zamanımız: neyin önemli ve neyin geçici olduğunu, neyin gerekli ve neyin gereksiz olduğunu seçeceğimiz bir zaman bu. Yaşamlarımızı sana doğru ve başkalarına doğru yeniden yoluna koyma zamanı. Yol için, kimi zaman korku içinde bile olsa, hayatını vererek karşılık vermiş pek çok yol arkadaşımıza bakabiliriz. Bu, üstümüze inerek cesur ve cömert bir kendinden vazgeçişle şekillendiren Kutsal Ruh'un gücüdür. Bu, yaşamlarımızın, gazete ve magazin başlıklarında yer almayan, en

son moda gösterilerinin podyumunda yürümeyen, ama çağımızın en önemli faaliyetlerinde yer aldığından şüphe etmediğimiz –genellikle de unutulmuş - doktorlar, hemşireler, süpermarket çalışanları, temizlikçiler, bakım sağlayanlar, taşımacılar, hukuk ve kolluk kuvvetleri, gönüllüler, ruhbanlar, din adamları ve rahibeler ve kendileri olmadan kimsenin kurtuluşu varamayacağını anlamış pek çok sıradan insanla birlikte iç içe şekillendiğini ve sürdürdüğünü bize gösteren, kurtaran ve değer veren Kutsal Ruh'ta yaşamdır.

Halkların gerçek gelişmişliğinin ölçüldüğü bu kadar çok acının karşısında, İsa'nın kâhinlikle ettiği duasını keşfediyor ve yaşıyoruz: “Hepsi bir olsunlar” (Yu. 17, 21). Her gün kaç kişi sabır gösteriyor ve umut veriyor, sorumluluk paylaşarak paniğin yayılmasını önüyor. Kaç anne, baba, büyükanne, büyükbaba ve öğretmen, çocuklarına her gün ufak hareketlerle kendi düzenlerini sürdürerek, gözlerini göğe kaldırıp duayı teşvik ederek krizle yüzleşme yolunu gösteriyor ve yönlendiriyor? Kaç kişi herkesin iyiliği için dua ediyor, sunuyor ve yakarıyor? Dua ve sessizce hizmet etmek: Bunlar bizim muzaffer silahlarımızdır.

“Neden korkuyorsunuz? Hâlâ imanınız yok mu?” İman, kurtarılmaya ihtiyacımız olduğun anladığımız zaman ortaya çıkar. Biz kendi kendimize yetersiz kalırız; tek başımızayken bocalarız; eskiden gemicilerin gökteki yıldızlara bakıp da yön bulduğu gibi; biz de yön bulmak için Rab'be ihtiyaç duyuyoruz. İsa'yı hayatımızın teknesine davet edelim. Korkularımızı onun ellerine bırakalım ve o da bunlara galip gelsin. İsa'nın öğrencileri gibi, güvertesinde İsa olan bir geminin, asla batmayacağını tecrübe edeceğiz. Çünkü Tanrı'nın gücü budur: başımıza gelen her şeyi, kötü bile olsa iyiliğe döndürür. Fırtınalarımızı sükûnete çevirir, çünkü Tanrı ile yaşam asla ölmez.

Rab kendi fırtınamızın ortasında, her şeyin alt üst olmuş gibi görüldüğü bu zamanlarda uyanmamızı ve güç veren, destekleyen ve anlamlandıran bir dayanışma içinde olmamızı istiyor ve bizi buna davet ediyor. Rab, Paskalya imanımızı tekrar uyandırıp canlandırmak üzere uyanıyor. Bir çapamız var: O'nun haçı sayesinde kurtarıldık. Bir dümenimiz var: O'nun haçı ile kefaretimiz ödendi ve kurtulduk. Bir ümidimiz var: O'nun haçı ile şifa bulduk ve kucaklandık, öyle ki hiçbir şey bizi onun bedeli ödeyip kurtaran sevgisinden ayıramaz. Bu tecrit günlerinde, bir araya gelmenin şefkati ve şansından uzak olmanın acısı içinde ve pek çok kayıp yaşarken, tekrar bizi kurtaran şu habere kulak verelim: O dirildi ve bizim yanımızda, bizimle yaşıyor. Rab bizden, onun haçı sayesinde bizi bekleyen yaşamı tekrar keşfetmemizi, bize bakan kişilere bakmamızı, içimizde yaşayan lütfu güçlendirmemizi, tanımamızı ve teşvik etmemizi istiyor. Tütmekte olan fitili söndürmeyelim (Yşa. 42, 3) ki o asla sönmez; ve ümidin tekrar alevlenmesine imkan verelim.

O'nun haçına sarılmak, içinde olduğun anın tüm zorluklarını kucaklamak, sadece Ruh'un ilham verme gücüne sahip olduğu yaratıcılık için bir yer açmak üzere, her zaman güç sahibi olmak ve devamlı kazanç sağlamak için gayret göstermeyi terk etmek demektir. Bu, herkesin yeni bir misafirperverlik, kardeşlik ve dayanışmaya izin vermeye çağrıldığını anlayabildiği yerde, bir alan oluşturma cesaretini bulmak demektir. Onun haçı sayesinde, ümide sarılalım diye kurtarıldık; kendimizi ve başkalarını korumamız için yardım etsin ve her şekilde ve her şeyle ve olabilecek her yolla bizi güçlendirsin ve desteklesin. Ümide sarılmak için Rab'be sarılmak: İmanın gücü budur, bizi korkudan kurtarır ve bize ümit verir.

“Neden korkuyorsunuz? Hâlâ imanınız yok mu?” Sevgili erkek ve kız kardeşlerim, Petrus'un kaya gibi sağlam imanını bize anlatan bu yerden, hepimizi Halkının Sağlığı ve Fırtınalı Denizlerin Yıldızı Meryem'in şefaati aracılığı ile Rabbe emanet ediyorum. Roma'yı ve tüm dünyayı kucaklayan bu sütunlardan Tanrı sizleri teselli eden bir sarılma ile takdis etsin. Rab dünyayı takdis et, bedenlerimize sağlık ve yüreklerimize teselli ver. Bizden korkmamamızı istiyorsun. İmanımız hâlâ zayıf ve korku içindeyiz. Fakat ey Rab, sen bizi fırtınanın merhametine bırakmazsın (Mt. 28, 5). Ve biz Petrus ile birlikte diyoruz: “Bütün kaygılarınızı O'na yükleyin, çünkü O sizi kayırır.” (1 Pe. 5, 7).

Çeviren: Şule ROGENBUKE
CET Basın Bürosu